

handlede Forsigtighedsregler mod Skibe, der komme fra Havne i Lande, hvor Pesten hersker, selv om denne Sygdom endnu ikke hersker i den Havn, som Skibet er afaaet fra. Det er jo forøvrigt Meningen, at denne Bestemmelse vil kunne kombineres med dem, der maatte blive trufne efter denne Lovs § 1, saavel som med de efter Loven om Indførselsforbud trufne Bestemmelser, saaledes altsaa at, naar Karantænevesenet undersøger disse Skibe, som ankomme fra Lande, hvor Pesten hersker, vil det blive nødt til at undersøge, om de paa Skibene ombord værende Personer have Sundhedspas eller ikke, og hvis de ikke have det, eller hvis det ikke er i Orden, tillades det dem ikke at komme i Land. Endvidere vil Karantænevesenet have at erkynlige sig om, hvad Skibsladningen bestaar af, og for saa vidt den bestaar af Ting, der falde ind under Indførselsforbudene, maa de ikke bringes i Land. Det andet Stykke af § 2 gaar ud paa at diktere Fængselsstraf i Stedet for, at Loven af 1ste Mai 1868 kun hjemler Straf af Bøder. Det er i Overensstemmelse med den Regel, der findes i Loven om Indførselsforbud, hvor man af Hensyn til Vigtigheden af disse Bestemmelser og den store Fare, der kan affødes ved deres Overtrædelse, har ment, at der ogsaa maatte være et noget strengere Straffeanvar. Bestemmelsen i § 3 gaar egentlig kun ud paa igjen at falde en Lovbestemmelse til Live, som man, vistnok uden at ville det, er kommen til at ophæve ved Straffeloven af 10de Februar 1866, en Bestemmelse, som, naar formelig Karantæne maatte blive paabudt, er aldeles nødvendig. Denne Bestemmelse gaar ud paa, at der ikke maa finde Landsætning Sted fra Skibe, selv om de komme fra umistænkelige Steder, med mindre Karantænevesenet har tilladt Saadant. For Overtrædelser heraf er der nu ingen Straf, fordi Straffeloven af 1866 som sagt er kommen til at ophæve den ældre Lovbestemmelse af 6te Oktober 1819, som vi havde i denne Henseende. Med den Mulighed for Die, at man kunde komme til at foreskrive fuldstændig Karantæne, er det, at jeg har ment, at det var nødvendigt at faae denne Straffebestemmelse kaldet tillive igjen, og derpaa gaar § 3 ud. § 4 er lige lydende med Slutningsbestemmelsen i Loven om Indførselsforbud. Den gaar ud paa, dels at denne Lov skal træde i Kraft den Dag, den bekendtgøres i Lovtidenden, altsaa uden at det sædvanlige Tidrum af 8 Dage behøver at forløbe, og dels at den hele Foranstaltning kun skal gjælde til den 1ste Januar 1880, idet man gaar ud fra, at det inden den Tid maa vise sig, hvor vidt den Pestsygdom, som her høves for Die, vil brede sig saaledes, at den frembyder alvorlig Fare for Europa i det Hele, eller ikke, og at der vel i alt Fald inden den Tid vil kunne tilveiebringes mere fuldstændige Lovbestemmelser om hele dette Emne end de, der nu i en Hast kunne tilveie-

bringes. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til det høie Thing.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingerne.

Sagens Overgang til 2den Behandling

vedtoges enstemmig med 41 Stemmer.

Den fungerende Formand: Mulige Undringsforslag til Sagens 2den Behandling bedes indgivne i Bureauet inden i Morgen Formiddag Kl. 11 for det Tilfælde, at Thinget maatte billige en ekstraordinær Behandling, som jeg vil tillade mig at foreslaa i Morgen.

Næste Møde afholdes i Morgen til sædvanlig Tid, og Dagsordenen vil da være:

1) Eventuelt: Anden Behandling af:

Forslag til Lov om Foranstaltninger mod pestagtig Sygdom.

2) Fortsættelse af anden Behandling af:

Forslag til Lov om Tilsyn med Salg af Levnetsmidler.

Mødet hævet Kl. 4 $\frac{1}{4}$.

Fire og halvtredstindstyvende Møde.

Fredagen den 14de Marts Kl. 1 $\frac{1}{2}$.

Protokollen fra forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Den fungerende Formand (Rieger): Ved den allerede 2den Landsthingsmand for 7de Kredts (Sohansen) er der indkommet et Undragende, som ønskes meddelt Rigsdagen om et Sernbaneanlæg gennem Midtjylland mellem Løgstør, Viborg og Silkeborg-Herningbanen. Undragendet er fra et Forretningsudvalg, som var nedsat af forskjellige